

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **D. S.**, zast. JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem, se sídlem Bolzanova 1, 115 03 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2012, č. j. OAM-318/ZA-06-P12-2010, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Má za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť zjištěný skutkový stav nesprávně kvalifikoval. Žalobce je přesvědčen, že splňuje

podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Připouští, že správní orgán shromáždil informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Indii, s nimiž byl řádně seznámen a neměl k nim připomínky, neboť obsahovaly aktuální údaje o zemi jeho původu. Je přesvědčen, že splňuje důvody podřaditelné pod § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť mu země původu není schopna zajistit dostatečnou ochranu před pronásledováním (výhrůžkami) ze strany stoupenců strany Akali dal, s níž měl jako člen politické strany Gahartia Janata Party potíže. Přestěhování v rámci Indie mu jeho rodinní příslušníci neschválili, neboť zde byla možnost, že ho příslušníci Akali dal vypátrají. Žalovaný nesprávně posoudil ustanovení § 12 a 14a zákona o azylu, proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na správnosti napadeného rozhodnutí. Uvedl, že se podrobně zabýval tvrzeními žalobce, která neshledal azylově relevantními. Prokázal, že některá tvrzení žalobce jsou v rozporu s jeho výpovědí v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, což výrazně snižuje jeho věrohodnost. Poukázal na to, že žalobce své tvrzení uváděné v předchozím řízení, že byl členem strany Akali dal, nyní nahradil uváděnou obavou právě z této strany. Dle názoru žalovaného se žalobce účelově pokouší změnit svůj azylový příběh s cílem dosáhnout na některou z forem mezinárodní ochrany. V jeho případě jde o zřetelnou snahu o legalizaci jeho pobytu na území České republiky (dále jen ČR) a zneužití k tomu azylové procedury, namísto aby postupoval dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Ve vztahu k doplňkové ochraně dle § 14a zákona o azylu s ohledem na nevěrohodnost žalobcových tvrzení žalovaný dovodil, že žalobci v zemi původu nehrozí nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. S odkazem na použité informace o zemi původu bylo dle žalovaného prokázáno, že v Indii existuje fungující systém vnitřní ochrany a v případě jakýchkoliv potíží se žalobce může obrátit na státní orgány své vlasti s žádostí o pomoc. Stejně tak fungující možnost vnitřního přesídlení není možné odmítnout s odkazem na nesouhlas rodinných příslušníků, neboť se jedná o skutečnost, která může být po žadateli o udělení mezinárodní ochrany vyžadována (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 99/2007-93 ze dne 24. 1. 2008). Žalovaný považuje žalobní námitky, kde není obsažen jediný argument zpochybňující jeho závěry, za neopodstatněné, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu při jednání.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce podal dne 31. 10. 2001 svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR (dříve žádost o azyl), v níž uvedl, že důvodem jeho odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl byly jeho potíže s rodinou souseda kvůli vlastnictví pozemku. Při konfliktu byl zabit člen sousedovy rodiny. Ze strachu o život opustil Indii. Při pohovoru k důvodům žádosti o azyl konaném dne 7. 6. 2002 uvedl jiný důvod

odchodu z vlasti. Uvedl, že podporoval politickou stranu Akali dal a při potyčce s opoziční stranou byl zabit jeden její člen. Žalobce a další osoby z Akali dal zatkla policie, po třech dnech byl propuštěn. Obával se policie i lidí z opoziční strany. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 9. 2003 žalobci azyl dle §§ 12, 13 a 14 neudělil a dále rozhodl tak, že se na něho nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu podle tehdy platné právní úpravy. Krajský soud v Hradci Králové svým rozsudkem č.j. 30 Az 421/2003 ze dne 24. 8. 2005 žalobu zamítl a Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č.j. 4 Azs 33/2006 ze dne 31. 10. 2006 (právní moc dne 24. 11. 2006) zamítl kasační stížnost žalobce jako nedůvodnou.

Dne 30. 8. 2010 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, která je předmětem tohoto nezakumného řízení, v níž uvedl, že je indické národnosti, vyznává hinduismus a v letech 1993 až 2001 byl členem strany „VZP“. Dále uvedl, že v ČR proti němu bylo vedeno trestní stíhání, byl odsouzen za převaděčství k trestu odnětí svobody na čtyři roky a poté ještě na jeden rok, do 15. 7. 2011 je v podmínce. Vlast opustil v říjnu 2001, protože v místě bydliště měl problémy s politickou stranou „Kalidel“. Politická strana, jíž byl členem, zabila jednoho ze Sikhů a tito v odvěť několikrát napadli jeho politickou stranu. Sikhové posílali do domu žalobce lidi, kteří se na něho vyptávali a vyhrožovali mu zabitím. Rodina žalobce proto rozhodla, že musí opustit vlast. Cestoval letecky do Ruska, dále kamionem a pěšky do ČR. Cestovní doklad mu za úplatu zařídil převaděč, ale v Moskvě mu ho odebral. Nyní žádá o mezinárodní ochranu proto, že potřebuje nějaký dokument, aby mohl v ČR žít legálně. Chce zde žít se svou přítelkyní M. K., státní příslušnicí ČR. Dále uvedl, že na ambasádě mu odmítli vydat cestovní doklad a sdělili mu, že o něm nemají žádný záznam. V případě návratu se obává Sikhů. Od roku 2004 nemá kontakty se svou rodinou, návrat do Indie je pro něho nemyslitelný.

Při pohovoru provedeném dne 5. 10. 2010 žalobce potvrdil výše uvedené skutečnosti a doplnil, že ve vlasti byl členem politické strany BJP (Gahartia Janata Party), která měla spory se stranou Akali dal. Obě strany vedly spor o společný pozemek, na němž chtěly vytvořit místo pro modlení. Při konfliktu, k němuž došlo asi v roce 2001, došlo k úmrtí jednoho člověka ze strany Akali dal. Policie zadržela několik lidí, na jeden den i žalobce, ale byl propuštěn. Nikdo nebyl obviněn. Lidé ze strany Akali dal jim začali vyhrožovat. Kvůli výhrůžkám se v jednom případě obrátil na policii, ale neobdržel žádný protokol. Rodina žalobci doporučila, aby vycestoval z vlasti, neboť by ho všude v Indii našli, proto se nemohl ani přestěhovat, rodiče to nechtěli. Při konfrontaci s pohovorem vedeným se žalobcem dne 7. 6. 2002 k jeho první žádosti a v němž žalobce uvedl, že byl členem strany Akali dal, se žalobce ohradil, že to nemohl říct, protože je hinduista. Dále měl vypovědět, že se na policii neobracel, k čemuž vysvětlil, že se obrátil jen jednou, policie nic neučinila, tak to je stejné, jako kdyby na policii nešel. Uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že nemá žádné doklady. Byl na ambasádě, nedostal žádný doklad a bez pasu nemůže vycestovat. Uvedl také, že se snaží svůj pobyt na území ČR zlegalizovat žádostí o přechodný pobyt. V ČR má přítelkyni, s níž chce žít, ale bez dokladů nezíská povolení k pobytu (indický občanský průkaz zanechal ve vlasti). V případě návratu se obává strany Akali dal, určitě by ho chtěli zabít. Při doplňujícím pohovoru dne 25. 1. 2012 žalobce doplnil, že má v ČR dítě. Velvyslanectví mu nechce vydat doklad,

nemá z ČR kam odjet. Dále uvedl, že v roce 2008 žádal na indické ambasádě v Praze o vydání cestovního dokladu, sdělili mu, že k jeho osobě není žádná informace. Na jiné indické orgány ve vlasti se písemně obracet nepokoušel. V Indii má matku, bratra a sestru, není s nimi v kontaktu. V ČR žije od roku 2008 společně se svojí družkou M. K., jejich dcerou S. D. a synem paní K. M. Š.. Snaží se zabezpečit rodinu finančně i sociálně. Správní orgán vyslechl dne 10. 2. 2012 i M. K. k jejich společnému soužití.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výpovědí žalobce, jím předložených dokumentů a informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Indii, konkrétně se jedná o Zprávu o zemi MV Velké Británie-Indie ze dne 30. 3. 2012 – překlad vybraných částí, Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv v Indii za rok 2010 ze dne 8. 4. 2011, Informaci MZV č.j. 96944/2010-LPTP ze dne 3. 3. 2010 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa“ – Indie. Dále vycházel i ze spisového materiálu vedeného k předchozí žádosti žalobce. Žalobce se s uvedenými informacemi seznámil. Žalobce sám doložil usnesení o svém podmíněčném propuštění z výkonu trestu, zápis o určení otcovství a rodný list nezl. dcery S. D..

Při jednání soudu pověřená zástupkyně žalobce odkázala na žalobu a zopakovala, že správní orgán při svém rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. V řízení došlo k nepřesnostem v tlumočení v tom smyslu, že žalobce v předchozím řízení ani nemohl říci, že byl členem strany Akali dal, neboť se jedná o sikhskou stranu a žalobce je hinduista. Má rovněž za to, že spor o pozemek, o který se v daném případě jednalo, není v rozhodnutí řádně popsán. Tlumočnick skutečnosti řečené žalobcem zkrátil, a tím došlo k rozporu se skutečným stavem věci a tím, jak je tento stav v rozhodnutí popsán.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na vyjádření k žalobě a dále uvedla, že žalovaný při svém rozhodování vychází z tvrzení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, v daném případě pak vycházel ze skutečností, které žalobce uvedl v prvním řízení při pohovoru dne 7. 6. 2002, a to, že podporoval stranu Akali dal. Uvedený protokol jako správný stvrdil svým podpisem, následně mu byl i přetlumočen a nevnesl proti němu žádné námitky ani námitky proti tlumočení. Proti prvnímu rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla krajským soudem zamítnuta a kasační stížnost žalobce odmítnuta Nejvyšším správním soudem, přičemž žalobce ani v žalobě ani v kasační stížnosti nenamítal, že by správní orgán nesprávně vyhodnotil jeho příslušnost ke straně Akali dal.

Pověřená zástupkyně žalobce uvedla, že v roce 2002 žalobce stvrdil protokol jako správný, neboť neznal český jazyk, musel spoléhat na tlumočníka a přepokládal, že vše, co řekl, bylo správně zapsáno. Proto nevnesl ani námitky proti tlumočení a nevnesl je ani do první žaloby. Pokud by správní orgán správně posoudil žalobcem tvrzené skutečnosti, tak by vzniklé rozpory musel zohlednit a musel by přijít na to, že

žalobce, který uvedl, že je hinduista, nemohl být členem strany Akali dal, která je stranou Sikhů. Pokud jde o vzniklý spor mezi oběma stranami, a to spor o společný pozemek, který patřil jak Sikhům, tak i hinduistům, žalobce je přesvědčen, že v důsledku vzniklého konfliktu mezi těmito stranami, se v jeho případě jedná o pronásledování z náboženských důvodů. Správní orgán by také musel zjistit, že policie v Indii je nečinná a zkorumpovaná. Rovněž tak neziskové organizace působící na území Indie mu nemohou zajistit dostatečnou ochranu. Žalobce tak byl pronásledován za uplatňování svého náboženského přesvědčení. Námitka nesprávné tlumočení se vztahuje i k tomu, že v rozhodnutí jsou zaznamenány neexistující skutečnosti jako, že žalobce byl členem neexistující strany VZP, zatímco byl členem strany BJP- Bahartia Janata Party (Indická lidová strana), v rozhodnutí nesprávně označené jako GJP. Rovněž v žádosti je uvedeno, že měl problémy s politickou stranou „Kalidel“, ačkoli se ve skutečnosti mělo jednat o stranu Akali dal. Žalobce v průběhu svých výpovědí uváděl, že je hinduista, a proto ani nemůže být členem sikhské strany Akali dal. Ze všech výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci za jeden úkon právní služby a jeden režijní paušál.

Pověřená pracovnice žalovaného se ohradila proti námitce nesprávného tlumočení s tím, že při předávání rozhodnutí je vždy k dispozici tlumočník, který dotyčného seznámí s obsahem rozhodnutí v jeho rodném jazyce, což se stalo i v případě žalobce. K námitce nesprávně označené strany VZP uvedla, že se v daném případě může jednat o chybu v psaní, neboť správní orgán na několika místech rozhodnutí uvedl, že žalobce byl členem strany GJP. Zdůraznila, že správní orgán je povinen vycházet z tvrzení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a není možné, aby za něho některé skutečnosti domýšlel nebo sám upravoval. Poukázala i na časový odstup od předmětné události, která se odehrála více jak před 12ti lety. Upozornila na možnost vnitřního přesídlení, o kterou se žalobce ani nepokusil a pokud jde o namítanou korupci policie, žalobce se mohl obrátit na její nadřízené orgány, což rovněž neučinil. Navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádala.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti

k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě žalobcem poskytnutých výpovědí, skutečností, které uvedl v předchozím azylovém řízení a na pozadí objektivních informací o zemi původu, s nimiž byl žalobce seznámen. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce ke své politické příslušnosti v průběhu dvou vedených řízení uváděl rozdílné údaje (viz výše). K námitce nesprávného tlumočení, která byla pověřenou zástupkyní žalobce vznesena až při jednání soudu, odkazuje soud na žalovaným výše uvedenou argumentaci, s níž se ztotožňuje, tedy, že žalobce tuto námitku neuplatnil ani po skončení správního řízení (protokoly o svých výpovědích, jakož i převzetí rozhodnutí, které mu bylo přetlumočeno jako správné podepsal), ani v žalobě proti prvnímu zamítavému rozhodnutí, ani v kasační stížnosti a ostatně tak neučinil ani v projednávané žalobě. Pokud jde o nepřesně zachycené názvy politických stran, soud je považuje za chyby v psaní, když i v písemně zachyceném protokolu o pohovoru ze dne 5. 10. 2010 je např. uvedeno, že žalobce byl členem BJP, ale v závorce je zapsáno Gahartia Janata Party. V obou případech je zřejmé, že se jedná o Indickou lidovou stranu. Ostatně i v žalobě je uvedeno, že žalobce byl členem politické strany Gahartia Janata Party. Tuto námitku proto soud považuje za nedůvodnou. Po porovnání výpovědí žalobce v průběhu jeho dvou řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR a prezentovaných důvodů jeho odchodu z vlasti, je soud nucen konstatovat diametrálně rozdílné a rozporuplné údaje, které svědčí o nevěrohodnosti žalobcem předestřené azylového příběhu a skutečných důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K otázce nevěrohodnosti soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení č. j. 7 Azs 63/2009 ze dne 3. 9. 2009, v němž Nejvyšší správní soud odkazuje m.j. na

rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 368/2004 - 40, dostupný na www.nssoud.cz, kde je konstatováno: *"jelikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedeným v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíní ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. To platí tím spíše, jestliže žádost o azyl zároveň obsahuje sdělení, že jiné než uvedené důvody k podání žádosti o azyl žadatele nevedly."* Dle názoru soudu nelze dospět k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Je zcela zřejmé a žalobce to i sám výslovně uvedl v žádosti ze dne 30. 8. 2010 i při pohovoru dne 5. 10. 2010, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že nemá žádné doklady a chtěl by v ČR legálně žít se svou družkou a dcerou. Soudu nezbývá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně zákon č. 326/1999 Sb., jehož institutů žalobce mohl a může využít při splnění zákonných podmínek. Soud vyhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR jako účelovou s cílem získat na jejím území legalizaci svého pobytu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti podřaditelné pod důvody

hodné zvláštního zřetele. Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení o neudělení humanitárního azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žaloba pouze obecně namítá nesprávnost postupu žalovaného při posuzování důvodů k udělení doplňkové

ochrany dle § 14a zákona o azylu bez konkrétního sdělení v čem žalobce spatřuje pro sebe hrozbu nebezpečí vážné újmy. Soud má pro provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 Az 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: „*Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) týž charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.*“

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. srpna 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně